

loven af 1903 for en stor Del beroede paa, at man ikke rigtig var klar paa, hvorledes man skulde benytte de Bestemmelser, som Loven indeholdt. Der udgik derfor, da Misfornøjelsen ytrede sig — og det er ganske rigtig, at den kom til Stede —, et Cirkulære af 1904 og senere et Cirkulære af 1906 fra Indenrigsministeriet til Kommunerne, baade Amts-, By- og Sognekommuner, med Anmodning om, at de vilde udtale sig om de bestaaende Regler, og hvilke Forandringer de maatte skønne, det var ønskeligt at gennemføre.

Den første Indberetning, der kom, viste ikke nogen Vejledning for Indenrigsministeriet og den sidste efter min Mening heller ikke fuldt tilstrækkelig. Der findes, saa vidt jeg husker, 1,141 Sognekommuner eller deromkring her i Landet, Tallet husker jeg ikke saa aldeles bestemt. Men det viste sig, at af disse Sognekommuner var der 400, der slet ikke ønskede nogen Forandring i de bestaaende Regler, og naar man tager de enkelte Bestemmelser for sig, hvorover der har været ført Klager, viser det sig, at der var kun 322 Kommuner, der ønskede en Forhøjelse af Grænsen for det frie Skøn, som nu her er foreslaaet. Men 322 af 1,141 er jo et lille Mindretal. Derimod var der et større Tal, der udtalte sig til Gunst for Forhøjelsen af Tillægsprocenten for god Lejlighed, idet der var 539 Kommuneraad, der udtalte sig i den Retning, altsaa vel ikke Halvdelen, men dog omtrent Halvdelen. En Forhøjelse af Fradragprocenten for daarlig Lejlighed var der kun 247 Kommuner, der ønskede; med Hensyn til Fradrag af Indkomsten i al Almindelighed var der kun 31, der udtalte sig til Gunst derfor, og med Hensyn til Fradrag i Indkomsten efter Børnetallet var der kun 30 Sognekommuner derfor. Det høje Ting vil altsaa se, at nogen synderlig Vejledning for Indenrigsministeriet i Retning af, hvilken Vej man skulde gaa til en Forandring af den bestaaende Lov, har der ikke været i de Indberetninger, der foreligger fra Sognekommunerne. Forholdene ere jo meget forskellige i de forskellige Kommuner, og min Erfaring gaar ud paa, at i samme Grad man har gjort sig fortrolig med Benyttelsen af de Fradagsregler og Tillægsbestemmelser, der findes i Loven, har det noget udjævnet den første Misfornøjelse, der fandtes. Men jeg erkender, at der er enkelte Kommuner, hvor Forholdene kræve nogen Forandring, men den Forandring, jeg synes, man særlig har Trang til, er med Hensyn til Tillægspro-

centens Størrelse. Der stemte jeg i sin Tid for, at Tillægsprocenten ikke skulde fastsættes til 25, men til 35 pCt., og jeg tror, det vilde have haft sin gavnlige Indflydelse, dersom man var naaet dertil; det vilde i høj Grad have mildnet Forholdene, og Misfornøjelsen med Loven vilde ikke have ytret sig, saaledes som den — det erkender jeg — fra enkelte Sider har ytret sig, men dog ikke fra Sognekommunerne i en saadan Udstrækning, at der har været nogen virkelig Vejledning for Ministeriet til at tage Bestemmelse om, i hvilken Retning man skulde gaa.

Der er en Bestemmelse i Loven, som har givet Anledning til Misfornøjelse; det er den Bestemmelse, den sidste ærede Taler nævnede, med Hensyn til Erhvervsskatten. Der tror jeg nok, de fleste Kommuneraad ere inde paa, at Udbyttet svarer ikke til det kolossale Arbejde, der udføres for at faa Del i Erhvervsskatten. Der er Skrig nok, men lidt Uld, som et gammelt Ordsprog siger, og her maa jeg erkende, at naar man skal gaa til en Forandring i Loven, skal man tage dette Spørgsmaal op. Her ønsker man jo at medtage dem, der have Lønning fra en anden Kommune, saaledes at de skulle svare Skat til Erhvervskommunen, og den ærede Minister har jo begrundet det derhen, at man saa var fri for den Ubehagelighed, at Kommunerne paalægge Boligtvang for deres Embeds- og Bestillingsmænd. Jeg har ikke noget imod, at man tager dem med ind under Spørgsmaalet om Erhvervsskatten, og i det hele taget vil jeg anbefale dette Lovforslag til velvillig Prøvelse i et Udvalg, og hvis det viser sig nødvendigt at gaa til nogle Forandringer i de bestaaende Regler, skal jeg med Glæde yde min Medvirken dertil. Men jeg gentager, at naar jeg i den korte Tid, jeg havde den Ære at være Minister; ikke fremsatte noget Forslag i den her omhandlede Retning, var det, fordi jeg vilde afvente, hvorledes de kommunale Raad i den nye Sammensætning kunde benytte de bestaaende Regler, og hvad Erfaringer de vilde gøre i saa Henseende. Jeg anbefaler som sagt dette Lovforslag til velvillig Prøvelse i et Udvalg.

Jørgen Jensen: Det er jo en ret selvfølgelig Ting, at naar der gennemføres saa dybtgaaende Ændringer i Beskatningsreglerne, og det baade med Hensyn til Paaligningen af faste Grundskatter og med Hensyn til Paaligning af personlig